

НАШЕ ЖИТТЯ

UKRAINIAN NEWSPAPER „OUR LIFE“

№ 16 (111)

АВІСБУРГ, 29. КВІТНЯ 1947

РІК III

Під знаком консолідації

У сьогоднішньому числі „Нашого Життя“ читачі знайдуть повідомлення про конференцію Союзу Українських Соціалістів і Української Революційно-Демократичної Партії. Повідомлення хоч і коротеньке, але яке ж важливе своїм змістом!

І ми його друкуємо з найбільшим моральним задоволенням, з радістю і з великими надіями. Бо є справді — подія величезної ваги: чотири політичні партії ухвалили об'єднання, чи, як дослівно сказано в повідомленні, — „негайно приступити... до створення одної революційної організації українського світу праці“.

Для зрілих демократій взагалі характеристична мінімальна кількість партій. Англія їх має три (соціалістична Партія Праці, консервативна і ліберальна), Сполучені Штати Америки дві (республіканська і демократична). Очевидно і на нашому українському ґрунті найбільш політично зрілі групи пірши пішли на шлях об'єднання.

Такими показали себе наше соціалісти, і дивного у тому нічого нема. На нашему соборно-українському ґрунті — це ті партії, що на своїх плечах внесли боротьбу за нашу державність в 1917—21 роках, а тому в цих партіях є люди з найбільшим політичним досвідом. На всеукраїнському ґрунті — це єдині масові партії, що були в Україні під час короткого її незалежного існування і, об'єднавшись у одну організацію, вони, чи відтепер вже вона, гратиме одну з передових ролей у дальшій боротьбі і відбудові нашого нормального політичного життя.

При цьому об'єднані виходило, очевидно, з міркувань далекійдучої перспективи і знахтувалося всякі скромину, „інтереси“ емігрантської кон'юнктурної політики. Український еміграційний світ прагне єдності. Він вже має досить партійної гриди, отамані, хаосу і самозніщення. Українські соціалісти, об'єднавшись в одну революційну організацію, — знову фактично вибиваються на провідне становище в українському політичному житті. Моральний авторитет, який цим своїм кроком вони зискають, придається цілому нашему українському суспільству у той момент, коли можна буде відновити політичне життя у повному того слова значенні.

Але вже й тепер факт цього об'єднання буде мати величезну вагу. Він уpline за спокоюю че наше суспільство, а може й послужить прикладом для інших наших програмово і світоглядово споріднених політичних груп. Багато легше і краще нам було б договоритися, коли б замість майже цілого десятка організацій, наш політичний світ був презентований 2—3 партіям

Дім майбутнього, який витримає атаки атомових бомб. Коштує 40 тисяч доларів

Соціалізм і більшевизм

„Соціалістичний Вестник“, орган російських соціалдемократів, що виходить у Нью-Йорку (Америка), містить у ч. 11. 1946 року статтю про відносини між соціалістами та більшевиками в Європі. „С. В.“ зазначає, що в Західній Європі тво-

ПОВІДОМЛЕННЯ

Конференція представників Союзу Українських Соціалістів та Української Революційно-Демократичної Партії, що відбулося 19. 4. 1947 р., згідно ухвалила негайно приступити до тісної спільноти акції у всіх питаннях політичного життя до створення одної революційної організації українського світу праці. Для здійснення цих завдань конференція покликала до життя організаційне бюро.

ми. При добрій волі і справжньому бажанні — цього можна досягти.

Очевидно організаційне бюро, яке було вибране і якому доручено перевести в життя цю важливу постанову конференції, мусітиме ще попрацювати над розробленням цілого ряду важливих ідеологічних, програмових і організаційних проблем. Але факт лишається: „тісна спільна акція“ згаданих політичних груп, що проголосили об'єднання. Та проте ми віримо, що з свою правою організаційне бюро впорається в можливо найкоротший час.

Цей перший крок, що першу спробу справжньої можемо сказати ґрунтовної консолідації — вітаємо з правдивим захопленням, з радістю справжніх українських патріотів, поборників і державників. З таким самим захопленням, з неменшою радістю будемо вітати і дальші кроки наших політичних груп до справжнього об'єднання, до правдивої консолідації наших організованих політичних сил. Хочемо вірити, що на цьому об'єднанні процес нашої консолідації не спиниться.

П. Котович

риться легенда про здійснення соціалізму в Сов. Союзі. „С. В.“ про ці легенди та ілюзії пише:

„Ми знаємо, що цими ілюзіями в першу чергу користуються комуністи різних країн на те, щоб підготувати свій власний прихід до влади, — на те, щоб після захоплення влади знищити всі вільноти, відібрати у народу, в тім числі у робітників, всі права людини і громадянини і насамперед відібрати право підемінити комуністичну владу на іншу, більш відповідну бажанням народу. Ми знаємо, що устрій, який заведе у Франції або в інших країнах переможний комунізм після своєї підгоді, не буде мати нічого спільного з соціалізмом, демократією, братерством, рівністю і матеріальним добробутом: це буде устрій тоталітарної диктатури з повним поневоленням і всього народу і самих робітників. Ми все це знаємо, а тому ми противники комунізму і комуністів“.

Автор статті приходить до висновку:

„Соціалістичні партії в Європі, що хотять, щоб маси їх розуміли і свідомо робили вибір між ними й комуністами, повинні вести протибольшевицьку пропаганду“.

УНРРА ТА ПАЛЕСТИНА

„Старз енд Страйпс“, щоденник американської армії в Європі, повідомляє 18. квітня, що персонал УНРРА помагав юдейським біженцям переїхти в Палестину, без дозволу англійського уряду. Як повідомляє англійське міністерство закордонних справ, лондонський уряд просив уряди Франції та Італії не дозволяти нелегальному виїзду жidів з цих країн у Палестину. Італійська влада відповіла, що вона буде „робити все, що може“, хоч труднощі збільшуються, бо в табори УНРРА в Італії приймають тайно жidівських емігрантів, що хочуть переселитися в Палестину.

Перше Травня

Першотравневе свято установлене було на з'їзді делегатів від соціалістичних партій різних країн у Парижі 1889 року, на спомин про століття Великої Французької Революції і для однозідної боротьби трудящого люду в цілому світі за свої права: політичну свободу і рівність, за волю народів, за 8 годинний робочий день, за соціальне забезпечення і за перебудову господарського ладу на ліпший і справедливіший. Від 1889 року в різних країнах світа щороку відбувається Свято Праці 1 травня. В деяких країнах законом визнано день першого травня державним святом.

Від 1889 року багато води утекло в ріках, багато крові людської пролилося в війнах і революціях. Проти „принципів“ 1789 року (свобода, рівність, братерство) виступили дві тоталістичні системи: більшевизм і фашизм. І та й друга ідеологія обстоює необмежену диктатуру однієї партії в державі. Цікаво, що й та й друга система визнає себе за „соціалізм“ (в ССР, в Гітлеровій Німеччині — „націонал-соціалістична партія“, у фашистській Італії — „соціальна республіка“).

І та й друга системи — війовничі, мілітаристичні: фашизм навіть не замовчував своїх імперіалістичних цілей, східня диктатура своїх завдання замасковує „визволенням народів“ або „допомогою світовому пролетаріату“. Тому й свято 1. травня в тоталістичних державах обернулося в свято мілітаристичне. Паради війська, гук моторів, гуркіт тяжких гармат і панцерників не має нічого спільного з ідеєю свята, призначеного для зміцнення мира між народами.

А що ж казати про ідею соціалізму? Чи можемо назвати соціалізмом панування диктаторської партії над господарством та над душою і тілом кожного громадянина — невільника держави? Коли вважати за соціалізм систему плянового господарства, накинуту згори диктаторською партією під страхом смерті, то такий „соціалізм“ старий, як світ. Був цей „соціалізм“ наприклад, в стародавньому Єгипті. Там фараон, що був „ясним сонцем“ для своїх підданих, наказував поневоленим масі будувати канали, піраміди і обробляти землю за призначеним згори пляном. Такий самий „соціалізм“ панував у Месопотамії між Тигром і Евфратом, у Вавилонській державі: там володар мав у своїх руках через бюрократію контролю над обводненням країни і був „царем і Богом“ для всієї людності. Тому, що бракувало робочої сили для копання каналів і для інших державних підприємств, царі Вавилонії та єгипетські фараони вели війни з сусіднimi народами, щоб набрати полонених — невільників для роботи.

І в Московській державі плянове господарство процвітало. В книзі історика Ключевського — „Опові-

дання чужинців про Московську державу" — зібрано багато матеріалу, що показує державу московських царів, як східного типу деспотію, де в народі навіть про землю говорилося: „Земля Божа та царева". Московський цар через свою бурократію був найбільшим підприємцем і купцем, в його руках була вся зовнішня торгівля і велика частина торгівлі внутрішньої. В народі не було почуття власності: вважалося, що цар має право відібрати у кожного підданого його во-лодіння.

Державне рабство не має нічого спільногого з соціалізмом. Без політичної свободи соціалізм не можливий. І що таке соціалізм? Це — демократичним способом кероване усупільне народне господарство. Тільки демократія може впovні забезпечити кожному громадянинові право користуватися здобутками своєї праці. Диктатура, що опановує народне господарство, робить із держави в'язникою, вона обертає її в величезний концентраційний табор, де громадяни примушенні працювати для державної бурократії, бо тільки її усміхачеться „веселе і щасливе життя".

Це вважаємо потрібним нагадати нашим читачам з нагоди 1. травня. Єдино правдивим шляхом до соціалізму вважаємо шлях, який вибрала собі Англія під проводом Партії Праці. Англія запроваджує реформу свого господарства демократичним шляхом, без крові і сліз, без руїни і громадянської війни. Соціалізм не може бути ділом малої купки змовників-терористів, що захопили владу в державі, накидують свою волю народнім масам. Соціалізм може перемогти тільки як рух величезної більшості для добра всього народу.

Панас Феденко

Вибори в Англійській зоні Німеччини

У неділю 21. квітня відбулися в англійській зоні Німеччини вибори до краєвих парламентів. Найміцнішими партіями в цих виборах вийшли соціал-демократи і християнські демократи.

Соц-демократи здобули 3.131.127 голосів і 173 мандати, християнські демократи 2.747.987 голосів і 144 мандати, комуністи 891.026 голосів і 26 мандатів, партія центру 638.150 голосів і 26 мандатів, ФДП 568.869 голосів і 25 мандатів, НЛП (Долішньо-сакс. краєва партія) 417.614 голосів і 25 мандатів, ССФ (Південно-шлезвігське Об'єднання) 82.684 голосів і 4 мандати, РФП (Райнська народна партія) 13.277 голосів, жадного мандату, ДРП (Нім. права партія) 64.411 голосів, жадного мандату. Голосувало 8.929.309 осіб, себто 66,7% із загального числа тих, що мали право голосувати. 419.987 голосів визнано за недійсні.

Американець про большевізм

Демократичний посол Джон Ренкін зажадав негайно зірвати дипломатичні зносини з ССР і заявив, що комунізм і диктатуру неможливо здергати „кухонною дипломатією". Комунізм це „ніяка система правління, але система злочину". (Джон Цайтунг, 18. 4. 47)

„СВОБОДА" ЛЮДИНІ

Як повідомляє „Менчестер Гардієн", советський уряд не дозволяє своїм громадянкам, одруженим із англійцями, виїхати з Сов. Союзу. Вихід для жінок може бути подвійний: або розвестися з своїми чоловіками, або переконати англійців приняти советське громадянство. Англійська преса протестує проти такого обмеження свободи людини.

Політичний огляд

Конференція „на мертвій точці"

Конференція міністрів чотирьох великих держав у Москві, що засідала від 10. березня, розійшлася, не вирішивши головної справи нарад: мирового договору з Німеччиною. Також не дійшли до порозуміння і в спріві Австрії. Причина: завеликі, на погляд англо-американців, домагання советського уряду щодо Австрії та Німеччини. Західні великих держав охочі дати високі репарації для ССР із біжучої продукції німецьких підприємств. Але вони домагаються наперед, щоб ССР погодився визнати гospодарське об'єднання всіх зон Німеччини. Сов. уряд, на той час, хоче контролювати промисловість Зах. Німеччини, але в своїй зоні ніякої чужої контролі не допускає.

„Переміщені особи" на конференції

При обговоренні австрійських справ на московській конференції советський уряд поставив домагання, щоб після підписання договору з Австрією всі ДП були з цієї країни вислані протягом півроку. Міністри Франції, Америки та Англії відхилили це домагання.

Москва та інші міжнародні договори

Неуспіх московської конференції буде мати вплив і на раніше заключені міжнародні договори. Американська преса зазначає, що затвердження договорів з Італією та з Балканськими державами треба відкласти. „Нью-Йорк Таймс" пише з 17. квітня, що Італія була б не підписана договору з Югославією, коли б знала, що в Москві великих держав не дійуть до згоди. Газета зазначає, що немає глузду в тому, що Америка хотіла оборонити Грецію і Туреччину від комуністичного нападу, коли в той самий час лишили „на ласку ССР" далеку важливішу, з боку стратегічного, Італію.

Вволлес проповідує згоду

Бувший заступник американського президента Генрі Вволлес об'їздить Європу з рефератами про потребу мира з ССР. Вволлес — оригінальна постать в американській політиці. Він — ідеаліст, що вірить у добру волю других людей. Тому Вволлес рішучо поборює тверді політику през. Трумена у відношенні до ССР. Він обвинувачує американський уряд, що він, мовляв, не хоче робити уступок домаганням Сов. Союзу. Проти Вволлесової пропаганди виступив голова американського сенату Г. Ванденберг, що назвав його „мандрівним саботажником". Ванденберг заявив, що світовий мир залежить від того, чи зрозуміє ССР, що є можливі для ідеалів, від яких Америка не відступить.

Також В. Черчілл у промові з 18. квітня засудив Вволлеса за його закордонну пропаганду проти власного уряду і додав, що Вволлес прямує до того тільки, щоб вбити клин між Америкою та Англією. Черчілл перестерігав перед лагідною політикою супроти ССР і домагався постійної тісної співпраці Англії з Америкою в справах закордонної політики.

Палестина

Жидівські терористи відновили свою діяльність після повіщення своего члена Грунера англійською військовою владою. В різних містах Палестини відбуваються збройні напади терористів на англійське військо та поліцію. Брітанський високий комісар для Палестини сер Оллен Канніген відав наказ про розширення прав військових судів: не дозволяється апеляція супроти рішення цих судів.

1. ССР забирає з Кореї промисловість і сировину

2. Американська армія виходить із Китаю: Слідом вступають у Китай комуністи

ЗАЯВА ГЕНЕРАЛА КЛЕЯ

Франкфурт, — Американський військовий губернатор генерал Людвіг Клей на пресовій конференції подав до відома, що ДП відібрати від таївців не будуть більше примати в табори, утримувані армією. Американська зона відкрита для віткачів, але тепер вони мусять звертатися до відповідних німецьких установ.

СТЕССЕН У СТАЛІНА

Сталін прийняв у себе американського кандидата республіканської партії на президентський уряд Гарольда Стессена (9. квітня). 11. квітня Стессен був у Києві, де мав розмову з головою советського уряду України — Хрушевим.

НІМЦІ МІЖ СОБОЮ

Між німецькими племенами є ще досі непорозуміння, що виявляється подекуди в неприязні і навіть у ворожнечі. Це напруження особливо зросло наслідком примусового переселення мільйонів німців зі сходу на захід. Недавно один баварський урядовець заявив у Травнштайні: „Прасаків, цю погань, треба викинути з Баварії". Цей урядовець назавв одружиння баварця з північною білявою німкеною за „кровозмішування", а всіх прусаків хотів би вислати на Сибір...

КОРОТКІ ВІСТИ

* Організаційний комітет олімпійських ігрищ в Лондоні розпочав висилку запрошення на Олімпіаду в Лондоні від 29. липня до 14. серпня 1948.

* З 20. на 21. квітня о 23.04 год. помер король Данії Христіян. На королівському дворі оголошено 24-тижневу жалобу. Новим королем Данії проголошено наступника трону Фредеріха IX.

* Уряд США визнав Індонезьку республіку.

* Колишній амер. міністер за кордонних справ Бернс відкрив у Вашингтоні адвокатську канцелярію.

* Після проголошення амністії в Польщі до цього часу склали зброя 30.000 членів повстанських загонів.

* Грецький уряд звернувся до США з проханням, як найскоріше вислати до порту Салоніки свою флоту, тому, що на югославському кордоні зібралися міцні комуністичні банди.

* Братислава. Згідно з повідомленням агенції УП вночі з четверга на п'ятницю мин. тижня повіщено бувшого словацького президента о. д-ра Йосипа Тіко. Прохання про помилування чехословакським урядом відкинуто.

В УКРАЇНІ

В „Радянській Україні" з 7. березня ц. р. з'явилася гостра стаття, в якій критикується дотеперішня діяльність УНРРА і одночасно протестується проти її ліквідації.

УРАН НА ШЛЕЗЬКУ

За останніми відомостями з Берліну на Горішнім Шлезьку відкрито поклади урану, які своїм обсягом перевищують всі до цього часу відомі європейські поклади.

ЦИКЛОН НА ЗАХ. АМЕРИКОЮ

Великі сили циклон цими днями наростили значних знищень в Техасі та в частинах на південь від міста Оклагоми. Багато місцевостей спалені і зруйновані силою вітру. Ще неповні відомості, подані через Червоний Хрест, нараховують 152 смертних випадків, багато сотень поранених біля тисяч зруйнованих будинків.

Про переселення

Міжнародне бюро праці виробило у Нью-Йорку загальний плян переселення, згідно з бажаннями різних європейських і південноамериканських країн та Британської імперії. Згідно з цим пляном італійські робітники та „переміщені особи“ (ДП) мають бути головним джерелом для переселення в Європі та в Південній Америці. До кінця 1947 року Франція має прийняти 43 000 чужих робітників. До кінця 1950 року Франція прийме до себе півтора мільйона чужинців.

Бельгія прийме 50 000 італійців у копальні. Ще в жовтні 1946 року прибуло в Бельгію 112 тисяч робітників.

Швейцарія потрібует 50 000 робітників і робітниць в ткальній промисловості та в домашньому господарстві. Швейцарія шукає робітників також для сільського господарства і для будівельної промисловості.

Англія теж готова прийняти до себе чужих робітників спеціалістів.

Канада і Південна Африка дотепер давали перевагу переселенцям англійського походження.

Австрія хоче прийняти до себе на 1947 рік 35 000 робітників спеціалістів.

Мехіко бажає дати працю в першу чергу хліборобам.

Аргентина охоча дати працю 50 000 робітникам спеціалістам і готова прийняти ще 5 000 італійських ресмініків і техніків.

Бразилія прийме робітників італійців, німців і португалійців та переміщених осіб (ДП), в першу чергу техніків і хліборобів.

Чіле бажає робітників механічної промисловости для консервної індустрії та для текстильних фабрик, будівельних робітників, рибалок і хліборобів.

Швеція також хоче прийняти невелике число робітників-металістів.

Венесуела приймає 40% селян і 60% робітників із визначеного числа переселенців.

Уривки з щоденника секретаря Геббелльса

(Продовження)

Борман атакує меморандум Геббелльса

2. 5. 1944. Геббелльс інформує мене про розмову з Гітлером. Фюрер ані словом не згадав про його меморандум. Міністер одважився запитати, що думає про його сугестії. „Про який меморандум йдеться?“ — відповів Гітлер, даючи Геббелльсові зрозуміти, що ніколи того документа не бачив. Після гарячкових розшуків, меморіял знайшовся в бюрку Бормана. Гітлер наказав негайно його прочитати. Зовсім не звернено уваги на інтервенцію особистого дорадника Гітлера, який, як сам це призвав, прочитав цей документ, але не міг взяти на себе відповідності за представлення його на розгляд Гітлерові, бо пропозиції Геббелльса були зрадою у відношенні до Фінляндії, Румунії і Болгарії.

Геббелльс відповів, що ставлення тих союзників до Німеччини вже довший час нельояльні. Вже надійшла хвиля, закінчив міністер, щоб впровадити в життя наш девіз: „Все для моого краю, не зважаючи, чи дію справно, чи безправно!“

Після короткої дискусії Геббелльс

писи і ставимо питання всьому нашему громадянству:

Як ще довго будемо терпіти між собою такі вчинки, що ганьблють і зневажлюють українське ім'я в культурному світі? Доки будемо терпіти між нами прихильників бандитських засобів у політичній боротьбі?

Ми заявляємо: нема часу, нема потреби, нема змоги терпіти це лихо. З цим лихим злом, з рішучою болячкою на нашім тілі треба рішучо і негайно боротися. Це мусимо зробити в ім'я права, законності і моральності в нашему громадянстві і для оборони демократичних порядків у нашему суспільстві.

Коли бандити нападають на дітей-пластунів, а редакторам демократичної української газети загрожують смертью, коли пакунки демократичних газет викрадає „невидима рука“ на заїзниці, а колпортерів демократичної преси б'ють, мучать і загрожують їм відбрати життя, то де шукати права і справедливості, як не в мобілізації всіх моральних, організованих сил нашого громадянства? Цим бешкетам і всякому безпідставу мусимо покласти край!

Ми кличемо наших свідомих громадян не боятися бандитів, що прикривають свої ганебні дії „політичною ідеологією“. Треба їм давати відважно і сміливо відсіч на кожнім місці, при кожній нагоді. Знаємо, що не всі принадлежні до т. зв. „бандерівців“ похвалиють терористичні методи; знаємо, що є між ними немало таких, котрі засуджують ці середньовічні способи „політики“, протестують проти цього дикунства і чують себе морально пониженими подібними „подвигами“, як бешкет в Новому Ульмі або в Ашафенбурзі.

Тих ми кличемо: ваша повинність не ховати свого осуду вчинків ваших однопартійців, ви мусите рішучо і всенародно відмежуватися від бандитизму

та від усіх інших дій, суперечних моральним засадам культурного людства. Ви, що не згоджуєтесь з чорними ділами ваших однопартійців, (або тих, що до вас підішиваються) повинні пам'ятати, що вашим мовчанням покриваєте алоччину, а тому самі стаєте відповідальними за ці алоччини.

Те суспільство, той народ, що не візнає в своєму середовищі права і порядку, неминуче занепадає морально і гине. Звертаємося й до тих, що ще вірять у диктатуру, як єдиний шлях громадського ладу. Схаменіться! Часто ви не знаєте, хто вас веде і чия рука посилає вас на страшні нелюдські дії вчинки. Подумайте, кому на користь іде ваше бешкетування? Тільки ворогам нашої свободи, тільки гнобителям, що можуть пальпіями показувати на вас, як на приклад жалюгідної незрілості, некультурності й дикунства. Своєю діяльністю ви не принесете чести українському народові.

Ми кличемо всіх читачів і прихильників вільної демократичної української преси до організованої оборони вільного слова і свободи українських громадян перед темними силами, що служать ворогам нашого народу.

Ми певні, що ця рішучість і енергія нашого громадянства не допустить більше повторення подібних бандитических виступів.

Наша редакція помістила в попере-дному числі повідомлення відповідальних діячів української преси в американській зоні Німеччини про потребу „толерантності“ щодо своїх політичних пропагандистів. Хочемо вірти, що всі наші органи, незалежно від свого політично-го напряму, однодушно засудять ці спасти чинки проти права і моралі, про які нам доносять з Нового Ульму і Ашафенбургу.

Редакція „Нашого Життя“

Преса між двома світовими війнами

Під таким заголовком 19. березня ц. р. з ініціативи Секції Журналістів при СУПІЖ в Авгсбурзі в залі таборового клубу виголосив доповідь ген. Петрів.

Головною тематикою преси були внутрішні справи кожного народу, політичне скріплення, господарська розбудова краю, роля Союзу Народів, воєнні репарації, що їх мала платити Німеччині і т. д.

Багато місця присвячувала преса новому фашистському рухові в Італії. Мадярщина, поневолена новими кордонами, починає підно-

сити голову. Серед невдоволених народів повстають підпільні організації. Про політику СССР об'єктивно писали тільки деякі європейські пресові органи і західно-українська преса.

Коли війна застукала до дверей Європи, остання спроба Англії і Франції рятувати ситуацію зустрічею державних мужів у Мюнхені не дає позитивних наслідків. А вина за це спадає у великий мірі на пресу, що не спромоглася своєчасно подивитися правді в вічі і сказати своє тверде слово.

би перед російським народом виправдати величезні страти, що їх мала Росія у висліді цієї війни. Спроба здобуття прихильності для цієї концепції Сталіна за ціну поступок в Персії, Індії й Дарданелах напевно не дала б позитивних вислідів. Зі слів Ошіми, обережні міркування японців в Москві не зустріли „неприхильного відношення“.

Геббелльс тратить спокій

15. 10. 1943. Декларація британського маршала авіації Гарріса, щодо майбутніх налетів на Німеччину, знервувала Геббелльса. Міністер більше цікавиться атмосферичними умовами, ніж ситуацією на фронтах. Люди, що знають Англію, твердять, що на британських островах скоро настане період мряки, а це тягнеться від двох місяців, треба думати, що ворожі бомбардувальники дадуть нам до Різдва спокій.

З кожним вечором нервозність Геббелльса збільшується. Очікування — це тяжкий істотний для нервів, бо ми усвідомлюємо, що нещастя, яке щохвильни може впасти на наші голови. Ніхто в цьому не сумнівається. Геббелльс широ призначається, що на думку про це трясеться. Трапляється, що між годиною 6 і 7 веч. разів 10—15 кліче до себе ад'ютанта, питуючи про те саме: „Чи нема яких відомостей про налети?“

Про сучасне і минуле

Історія народу — це довгий ланцюг, в якому окремі ланки міцно спаяні і з'єднані. Буває, що ланцюг під впливом якихось подій зазнає розривів, тоді ланки направляють, наново лютують, відновлюють едність і міцність ланки, а тим і міць ланцюга, що є тотожнью з міцю народу. Советський Союз після революції 1917 року хотів зробити „пролетарську державність”, зовсім одірвавшись від осоружнього минулого російської монархії. Але незабаром довелось думати про духове зміцнення державного організму, про направу ланки своєї історії, про зміцнення традиції. Це змусило вернутися і до Суворова, і до Петра I, більше того, дійшли навіть до відновлення церкви, до відродження чисто московського націоналізму, пацелявізму і т. д. В цім нема нічого дивного, надзвичайного. Сучасне виростає з минулого. Минуле — це коріння сучасності. Коли міцне коріння дерева вросло глибоко в ґрунт, воно сміливо протиставиться і найміцнішим вітрам, воно нормально розвивається, росте, дає плоди. Ніхто також, бажаючи зберегти і охоронити дерево, не стане підрубувати його коріння, бо від того воно засохне.

Причина багатьох наших недощастя полягає в тому, що ми дуже часто ігноруємо ці елементарні вимоги щодо нашого минулого. Не хочемо його, це коріння сучасності, не тільки охороняти, а й знати, як воно повинно охоронятись. Більше того, не хочемо часто визнавати якесь розгалуження за коріння саме нашого історичного дерева. Готові його відрубати, навіть рубаємо й калічимо, від чого дерево слабне, сохне та не має сили протиставитись бурям сучасності.

Саме таким каліченням нашої історії є погляд, що його дуже часто зустрічаємо в пресі певного напряму, на яке не так давнє минуле, а саме на визвольні змагання 1917—21 рр. Автори статей, ігноруючи історичну правду, а може з

причини незнання нашого минулого, заявляють, що то були золоті часи для здобуття нашої державності, яка, немов стигла грушка, падала до наших рук, і тільки виняткова бездарність осіб, обов'язково соціалістів, що керували боротьбою, спричинила катастрофу. Автор цих рядків не належить до соціалістів, але й не затуляє очей на факт, що єдина в світі держава, яка до цього часу вміла відчути момент, коли треба піти на поступки і реформи, — Англія — приступила до перебудови свого економічного ладу на соціальніх основах.

Помиляються ті, що думають, немов в 1917—19 рр. наша державність могла бути легким здобутком. Коли справді такі золоті були умови, то чому ж стільки крові пролилось, де ж взялися Крути і Базар? Чи уявляють собі автори тих статей, що створення кількадесятгірської армії в ті часи, після трьохсотлітньої неволі, і факт збройної боротьби за свою незалежність при тогочасному рівні національної свідомості населення України взагалі було чудом в нашій історії. Во ніякий геніальний скульптор з одного піску, без цементуючого елементу, не зліпить і найпростішої фігури. В українських умовах 1917—19 рр. ніякий Наполеон не зробив би більше, ніж зробив Петлюра (до речі, теж соціаліст) із своїми генералами. Коли сьогодні в культурному європейському і позаєвропейському світі після більш як двадцятилітнього большевицького панування, яке показало світові справжні вартості і його ідеології пропаганди большевизму не втратила своєї привабності й сили, — то яка ж сида тієї ідеологічної зброї була тоді, коли вона була нова й свіжа, не притуплена, не надцерблена? В 1917 році ця зброя була ужита проти нас, як найновіший винахід, проти якого ще ніхто в світі не мав відповідної сили, охоронних панцирів. Чи знають критики 1917 року, що біль-

шевізм не прийшов випадково, що його довго підготували духові сили Росії в різних ділянках духового життя, спеціально в літературі, багаті і талановиті російські літератори: герой творів Андреєва, Горького, Достоєвського часом позитивні, часом негативні, але талановито і захоплююче зображені, були предтечами большевизму, і це не могло лишитись без впливу і на українців, а спеціально на українську молодь перед революцією 1917 року, що все молоде, активне, ідейне, коли хотіло світоглядово самовизначитись, ішло до соціалізму, того ідеального соціалізму, що уважався здобутком культурної Європи, на яку ми й тепер дивимося побожними очима, що й ті, які плакали над „Кобзарем”, одночасно читали Й. Маркса, і Куятського, і Горького, і Чернишевського. Такий був час. І треба той час знати, і треба ті обставини вивчити сумілінно і об'єктивно, якщо хочемо про українські рухи і українських діячів того періоду говорити.

Революція прийшла змістом, який відбивав на собі ідеї того часу. Україна не могла від того напряму і духу відсепаруватись одразу, як в середньовічі не можна було відсепаруватись від релігійних ідей. Наявність у той час українських соціалістів дала можливість боротись за Україну. Багато гірше було б, якби їх не було. Про настрої мас свідчить факт, що гетьманат прийшов тільки спираючись на чужу силу. Будьмо до кінця об'єктивні — не тільки гетьманат. Але вистачило тій чужій силі захитатись, щоб гетьманат був зметений стихійною народною силою і то з мотивів соціального порядку. І коли соціалісти не йшли проти тієї сили, а старались ввести її в певне річище, то це не є помилка, а заслуга, яка дала можливість ще три роки вести боротьбу за українську державність. Коли ж сьогодні той чи інший ветеран визвольної боротьби — соціаліст, дійшовши до

поважного віку, загубив свою молодечу активність, то це в жадному разі не є образом чи мірою колишньої активності людей цього світогляду. Те саме неминуче буде в своєму часі і з сьогоднішніми активістами. На історичній Староконстантинівській нараді, коли, Галицька армія в цілі самозбереження перешла до Деникіна, а Наддніпрянська, почетверткова тифом, без одягу, взуття, харчів була зламана в своїй твердості, ніхто інший, як тодішній прем'єр І. Мазепа (соціаліст) підняв її на дусі, кинув до нової боротьби в Зимовий Похід і сам не залишився в „закордонному представництві”, а в тісному зв'язку з армією діяв на рідній землі. Полковник Коновалець, пізніший творець Організації Українських Націоналістів, а тоді комендант корпусу Січових Стрільців, найповажнішої в кінці 1918 року української військової формaciї, бачив очима об'єктивного учасника подій тодішньої ситуації на Україні і пішов з тими, в яких вбачав справжню силу того часу і єдино можливу політичну лінію — пішов з соціалістами.

Ми тут не говоримо про урядову діяльність соціалістів і не хочемо її аналізувати. Очевидно, в кожній діяльності можна знайти помилки. Багато з них, коли знати як слід обставини, знаходять і свое психологічне вправдання. Ми не говоримо також про соціалістичну проблему на українських землях тепер. Тепер вона складна, делікатна і зовсім не подібна до тієї ж проблеми в Європі. Ми говоримо про ролю соціалістів в визвольних змаганнях українського народу. Цю роль уважаємо позитивною. В їх рядах тоді було зібране все активне українство і поза ними не було іншої організованої сили, що могла б узяти на себе провід мас і провід у боротьбі.

Будьмо ж в оцінці історичних подій об'єктивні, не робімо розривів в нашому історичному ланцюгу, не калічмо коріння нашого історичного дерева і то не тільки тоді, коли говоримо про соціалістів, а й тоді коли маємо на увазі інші політичні сили нашого минулого. Н. Іваницький

Не дивлячись на всі способи забезпечення Берліна, Геббельс вважає, що місто не має вистарчаючої кількості сховищ. „Яка користь з мішків з піском, коли кожна ніч нас коштує 10 000 жертв?”

Над Берліном шаліє ураган

Берлін виглядає катастрофічно. Геббельс не краще. Цілі райони міста лежать в руїнах. Вчора на зібранні в Стенгліц міністер промовляв. Ледве почав мову, як повідомили про наближення в напрямі столиці більшої формациї бомбовиків. Геббельс зблід та кілька разів губив нитку своїх думок. Потім запитав, чи продовжувати промову. Кілька жінок вийшли з зали. Міністер сказав ще кілька слів, і заревіли сирени. Усі зійшли до сховища. Чути було вибухи бомб і постріли артилерії. Геббельс мав намір перенестись до штабу оборони, що містився на площі Вільгельма, але боявся, що зібрані можуть його вважати за боягуза. Трохи пізніше повідомили нас, що в цілому місті шаліють пожежі. Одна бомба впала коло нашого сховища.

Міністер скочив до свого авта, я з ним. Поїхали крізь завалені руївищами вулиці. Грім артилерії був страшний. Переїжджаємо передмістями із швидкістю 80 кіл. на годину. По багатьох об'їздах добрались до Вільгельмштрассе. Геб-

белльс для заспокоєння нервів без перерви палив цигарки. Коли довідався про розміри знищень, цілком втратив панування над собою.

Ще три-чотири такі налети, і Берлін зникне з поверхні землі.

Берлін під новим градом бомб

24. 11. 1943. Ще один налет на Берлін. Готель Кайзергоф горить. Величезний дім коло міністерства пропаганди в полум'ї. Друга катастрофа гірша від першої. Геббельс відвідав різні пункти міста. Навколо розпуска, в морі тих нещастів опанцирене, чорне, близькое авто міністра робить несамовите враження. Люди, що не пізнають міністра, називають його „плутократом”, але пізнавши вітають його сердечно. Навіть ті, що залишилися без даху над головою, стискають йому руку. Геббельс твердить, що тільки дякуючи його популярності, 75% робітників, не вважаючи на різні труднощі, на другий вже день по налеті пішли на працю.

Гітлер і бомбардування

12. 11. 1945. Атмосфера щодалі то гірша. Стверджую, що Гітлер ніколи не одівав збомбардований місто. Може навіть ніколи не бачив руїн, крім руїн між двірцем Ангальт і Канцелярією Райху. Геббельс недавно вислав фюрерові альбом з фотографіями збомбардованих міст. Борман повернув його

міністрові з листом, що фюрер не бажає, що б йому перешкоджали в праці такими фотокартками.

100 000 жертв у Дрездені

12. 2. 1945. Ми дістали рапорти відносно знищень у Дрездені. Кілька чергових налетів забрали сто тисяч жертв. Місто було дослівно залите вітівками зі Сходу. Наплив щораз сумніших вістей сильно дошкуляє Геббельсові. Його волосся біліє, легендарна енергія слабне. Міністер стратив всяку надію. Перший раз бачу слези в його очах. Той біль часом несподівано перетворюється в шаленство, боюється його психічний стан.

Геббельс за черговою атакою маршала Райху: „Треба його обов'язково віддати під військовий суд, бо цей „паразит” дуже в цьому винен”. Міністер приводить такий факт: „Тербовен одівів Карналь. Це було в неділю: німецьке небо було вкрите американськими бомбовиками. Зацікавлення маршала обмежилося одним запитанням: „Чи є загроза для Карналью?” Коли черговий адъютант вияснив, що зараз такої небезпеки нема, Герінг сказав Тербовенові: „Чудесно, тож ходім на полювання”.

„Чи це не гідне жалю — сказав Геббельс — що головнокомандувач наших повітряних сил вибирається на полювання тоді, коли його місце

в літакові, щоб таким чином особисто керувати боротьбою з ворогом”.

Геббельс хоче зірвати женевську конвенцію

18. 2. 1945. Під час сьогоднішньої конференції Геббельс сказав, що в зв'язку з неймовірними дрезденськими знищеннами запропонує Гітлерові зірвання женевської конвенції. Він каже, що коли ворожі летуни протягом двох годин вбивають стіс тисяч цивільних осіб, конвенція тратить всякий сенс. Одні з присутніх погоджуються з цим, другі протестують. На другий день Гітлер в основному погодився з пропозицією Геббельса.

Геббельс склав текст зірвання згаданої женевської конвенції. Має він 12 сторін.

Конвенції не зірвано

23. 2. 1945. Думаю, що врятували життя тисячам людей: німцям, англійцям і американцям. Зірвання конвенції не буде... не може бути. Свідомим недотриманням таємниці знищив цей плян. Я поінформував про стан справи одного закордонного кореспондента. Того самого вечора два шведські кореспонденти передали про сенсацію кореспондентам в Стокгольмі. Інформація негайно дійшла до Лондону, де викликала хвилювання. Офіційні британські сфери зараз же звернулися до Берліна з рішучою погрозою.

Голяндська Індія

Народи Азії прокинулися до нового життя. Індія, Бірма, Індо-Китаї (Віст-Нам) заявили свої права на незалежність. Національне відродження не минуло також Індонезії, великих островів (Яви, Суматра та інші) що належали від початку 17 століття до Голяндії. Колись Голяндія була великою колоніальнюю державою, суперницею Англії і Франції. Індонезія — це тільки рештки колишньої Голяндської імперії. Голяндська Індія простягається від Суматри на схід до Нової Гвінеї на 5.000 кілометрів. З півночі на південь океанічний простір цих островів має 2.000 кілометрів.

На цих островах живе більше як 60 мільйонів мешканців, жовтої раси, головно малайці, споріднені з японцями.

Англійський письменник Р. Кіплінг висловився раз про відповідальність європейців перед культурою і цивілізацією в колоніях ("тягар білої людини"). Із усіх європейських народів найліпше виконали своє завдання в колоніях Голяндці. Вони ввели в Індонезії добру адміністрацію, школи, розвинули господарство, піднесли рівень культури, зменшили смертність, завели добробут. Наслідком цього людність Індонезії почала зростати. Приміром, на Яві було в кінці 18 століття 3 мільйони мішканців, 1830 р. числили 7 мільйонів, 1870 р. число людності зросло на 12 мільйонів. Тепер число мішканців Яви перевишло 40 мільйонів. Під голяндською владою виросла нова, вищколена на європейський лад інтелігенція. Розвинулися політичні партії і створилася політична провідна верства (еліта). Національний рух поставив свої домагання до Голяндії: на початку це був автономізм, пізніше стремлення до повної незалежності. На чолі самостійницького руху стояв др. Соекарно.

Індонезійці використали для себе події останньої світової війни. Голяндія була окупована німецьким військом, голяндський уряд перебував в Англії і не мав досить сили, щоб держати Індонезію в послуху. 1942 року в Індонезію прийшло японське військо. Японці вели війну з європейськими народами під кличем: "Азія для азіятів". Індонезійці на Яві хотіли незалежності. Японія визнала уряд Соекарна, але, про незалежність Яви мовчала. Голяндський уряд вдав супроти того королівський маніфест 7 грудня 1942 р. Голяндський уряд проголосив союз держав в участі Голяндської Індонезії, Курасао, Суринаму і т. д. 1944 р. японці, побачивши, що війну програють пообіцяли Індонезії самостійність. Коли японці покинули Яву та інші острови 1945 р., то др. Соекарно проголосив Індонезію незалежною державою. За англійським посередництвом почалися переговори між індонезійцями та голяндським урядом. Голяндія мусила визнати фактичну незалежність Індонезії, на чолі з д-ром Шарджіром. Події розвивалися від кінця війни дуже драматично. Індонезійці були, фактично в стані війни з Голяндією. Тільки посередництво Англії привело обидві сторони до порозуміння і згоди. 25 березня 1947 року підписано в Батавії, столиці Яви, договір між урядом д-ра Шарджіра

та між голяндським губернатором Шемпергорном про утворення „Голянд-Індонезійської Унії“. Індонезійська республіка буде звязана з Голяндією тільки особою голяндського короля (королеви) так, як англійські домінії.

Остаточний статут для Сполучених штатів Індонезії має бути ухвалений перед 1 січня 1949 року.

З цих подій бачимо, що Голяндія вирішила йти в своїй колоніальній політиці за прикладом Англії. Цим вона мабуть урятувала свою колоніальну імперію. Франція має традицію централістичну, вона править колоніальними народами безоглядно, а як робить уступки, то вже буває запізно. Наслідки цього бачимо в Індо-Китаї, де горить земля під французькою владою, повстання почалося проти Франції на Мадагаскарі, не все спокійно і в Північній Африці.

Щасливі ті народи, що опинилися під владою держав з вільною традицією, з демократичним ладом: вони нормально розвиваються, дозрівають до незалежності. На сході Європи — інакше. Там панує правило — „Тащить і не пущать“, а коли з'являться зародки своєї провідної верстви, то їй неминуче зрізуть голову, пришивши якийнебудь „ухил“. Наслідки панування вільних європейських націй в колоніях такі, що „азіяти“ далеко випередили політичний розвиток народу „найдемократичнішої“ держави світу. Араби, індонезійці, перси, індуси мають свої держави, або будуть її мати в недалекому часі. У нас — інакше. Нам загрожує „зліття нації“ за відомим рецептом.

Н. О.

Український пласт перед війною. Чота з Коломиї (1928)

Святкування Шевченкових роковин

Мюнхен. У приміщені авлі — німецького університету на Модігштрассе відбувається концерт, названий презентаційним Шевченківським.

Свято відкриває проф. др. Іван Мірчук з святочною промовою виступив редактор З. Пеленський, що зустрівся на значенні Шевченка та невмиручості його творчості. На сцені — капела „Україна“. Під диригуванням проф. Нестора вона виконала канту Степенка, присвячену Шевченкові: „Сонцем нам твоя пісня засяла“. У майстерній інтерпретації хору канту ця прозвучала іскраво відразу.

З сольових точок — найкращими були виступи оперової співачки Клавдії Тарановій. Виконані нею сольосіві мали особливий успіх. Обширний шевченківський програм виконав знаний співак Орест Руснак. В його репертуарі були і героїчні твори і іділично-спонядальна і журнальна. Мало виразні були декламації Л. Пеленської-Макар. Капела „Україна“ відсівала ще канту „Оживут степи, озера“ муз. Лисенка та „Чи ми ще зідемось знову“ муз. Людкевича Співом „Заповіту“ закінчилася концерт.

Ляйм. У місцевому таборовому театрі відбулася академія, присвячена пам'яті Великого Кобзаря. З коротким вступним словом виступила голова „Промсвіти“ п. Корній, відзначаючи велику роль Шевченка для нації. На сцені,

прикрашений величним погруддям поета його декоративною могилою — вишикувався таборовий хор. Що диригуваним о. Іваном Манько виконано „Заповіт“. Реферат про життя і діяльність Шевченка виголосив студент Мазур. Артист І. Колоса продекламував вірш Олеся про Шевченка, Ю. Почеко — „Послані“. Декламували вірші Шевченка також діти місцевої школи. Бандурист З. Штокалко виконав ряд пісень на слова Шевченка. Виступив ще і хор, що проспівав: „Садок вишнівий“, „Думи мої, думи“ та інші пісні. На академії було присутніх понад 300 осіб.

Відкритий. Тут відбувається великий літературно-музичний вечір, присвячений Т. Шевченкові. З доповіддю про поета-пророка виступив проф. Л. Георгій. У концертному відділі було виконано багато творів різних композиторів на слова Шевченка: „Свято в Чигирині“, „Косар“, „Ой чорож ти почорніло“, „Зацвіла в долині“, „Гомонila Україна“, „Гетьмані“, „Ой Дніпре“ муз. Лисенка, „Ой три шляхи широкі“ муз. Степового, „Минула літа молоді“ муз. Китанівського, „Не наріка я на Бога“ муз. Фоменка. Виконавець, артист опери Л. Рейварович виявив добри вокальні дані. При роялі була п. Старосольська.

Гавакер. В день роковин з дня народження Шевченка в таборі відбулася відкриті п. Сидорука про поета.

Салами місцевої школи та запрошеніх гостей проведено також великий Шевченківський вечір. Учні-школярі склали поклон Тарасові, відчитали його вірші та поклали квіти біля погруддя поета. Далі був заслуханий реферат про Шевченка. Артист оперного театру Л. Рейварович виконав ряд пісень і романсы Лисенка, Фоменка, Степового, Пітанівського на слова Шевченка. З декламацією виступив п. Гуменій. Учні таборової школи виконали інсценівку „Розріта могила“. Вечір пройшов з великим успіхом.

Як дехто розуміє демократію?

В попередньому числі нашого часопису ми закликали до взаємного довір'я. Ми писали, що важно „не хто, а що каже“. Укр. Трибуна" з 20. квітня твердить протилежне: „...вартість чи правдивість голошеної думки дуже часто залежить від того, хто її голосить“ (підкр. оригіналу)...

Відмовляємося далі цитувати і коментувати цю статтю, бо соромимось за авторів. Констатуємо тільки, що автори (а їх аж два на одну статтю!) даремно довго і туманно повчують читачів, як правильно розуміти демократію, бо в тому ж самому числі „У. Т.“ є фейлетон, де подано правдиво трибунівське розуміння „демократії“. (Це та „неодемократія“). Фейлетон звуться „Довкола партій зашморгом“.

Автор не нападає на „особи“, тільки співає „Доленько моя, далі в очах у нього „побагряніло“, очі йому „ліві цікі увато“ перекосились... і він пішов до „Мудрої партії“, а потім приплентався чогось сходи „С-Р партійна Мутівода“ і автор йде на середину Розенгаймер Штрассе „гульк, чи то пак — кук, а на правому боці стоїть мельниця Еврека! Піду до пана мельника...“

На цьому можна було б і перервати дотепні подорожі трибунівського „фейлетоніста“. Але він „гулькнув“ у якомусь там знову напрямі і люденькі, що ж він там побачив?: „...щось таке сяє, аж блиснить — відсотків на 69, а то й 70. Придивився, а воно — близкучче відокремлення. Так як близнє на всі стоя...“

ХРОНІКА

■ Аргентинські залізниці, що були збудовані і експлуатовані англійськими товариствами, переходят у власність аргентинської держави.

■ На Синайському півострові відкрито нафтovі джерела. Розвідки, що їх тут провадила фірма Стендарт Оіл, тривали до 10 років.

■ З 65,9 міл. німецького населення в 1946 році перебувало; в англійській зоні — 22,8 міл. осіб, вsovітській — 17,3 міл. осіб, в американській — 16,7 міл. осіб і у французькій 8,9 міл. осіб.

■ В Берліні мешкало 3,2 міл. осіб. Найбільша густота населення припадає на англійську зону: 231 особа на 1 кв. км, на тісністі вsovітській — 161, в американській — 156 і у французькій — 139 осіб на 1 кв. км. Серед населення Німеччини 29,3 міл. було чоловіків і 36,6 міл. жінок.

■ Вистава народ. мистецтва

В українському таборі в Діллінгені відбувається велика виставка народного мистецтва, де широко представлені народні ноши й вироби, світлини найкращих пам'яток архітектури, орнамент, преса й таборові майстерні. На виставку, що продовжується до 3. травня, запрошують гостей з інших таборів.

2. квітня ц. р. відбулася друга пресова конференція Центральної Переселенської Управи з представниками ліцензійованої української преси в Мюнхені. На конференцію з'явилися представники всієї української преси, щоб заслухати інформації від наших компетентних чинників про можливості нашого переселення.

Зміна офіцера суп. опіки в таборі „Сомме-Казерне“

На місце пані Колдвелл на посаду офіцера супільної опіки призначена пані Вікторія Чічота.

НАШЕ ЖИТТЯ

UKRAINIAN NEWSPAPER „OUR LIFE“

УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖНЕВИК
Адреса Редакції та Адміністрації: Августбург, Вреєгер Str. 1 (McKee Birkenfelder Str.). Адреса для листування і грошей: Український Новинний Тиждень, Августбург, Postamt 2, Postfach.

Редактор: К. Г. Гайдук. — Головний редактор: Д. П. Федорко. Випуск: Відділення Сміла «Наше Життя» в Августбурзі. Ліцензія: П. Котевський.
Авторизовано by Міністерство Фінансів ICD, Press Brand OMOS. Licensee: P. Kotewsky.

Видає: Наша Газета, Bed Würtheler

Авторський вечір М. Ситника

30. III. 1947 року в таборі „Сомме-Казерн“ в Авгсбурзі відбувся літературний вечір М. Ситника. Автор прочитав свій новий твір-поему „Залізничний Сторож“. У поемі змальовано героїчну боротьбу українського народу з німецьким окупантом.

Селяни Поділля — горої поеми. Сільський коваль швець Перепелиця, залізничний сторож Кузьма і його донька Оленка стають найвизначнішими месниками за всі кривди, заподіяні новим наїздником. Озброєні вилами й косами селяни розгромлюють і знищують військових німецьких табірів, що розташувався на постіанку поблизу села. На повстанце село налітають карні загони ворога і винищують всіх, не залишаючи в живих ні старого, ні малого. Село й церква знищені, спалені. Коваль і швець Перепелиця з почуттям виконаного обов'язку йдуть на шибеницю. За муки і кров народу мстяться українські повстанці.

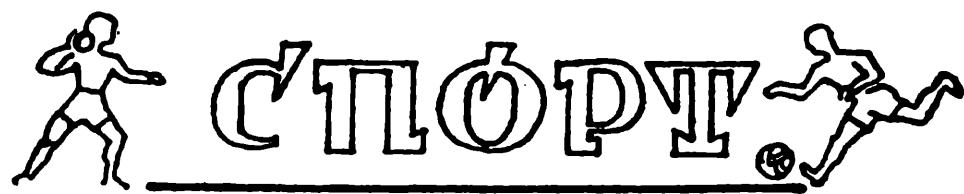
Головний герой поеми „Залізничний сторож“ Кузьма висаджує в повітря ешельон німецького війська, що вислане було на придушення повстання при цім гине й Кузьма віддавши своє життя для України. Понад 500 слухачів вислухали цю поему з напружену увагою і висловили авторові своє захоплення бурхливими оплесками. Сен

КУЛЬТУРНА ХРОНІКА

Юрій Косач закінчив трагедію „Юродивий“ в двох актах з інтермедією. Це перша спроба письменника перейти до абстрактної форми драми. Основна ідея її — боротьба добра і зла, втілена в конфлікті героя, який надарено змагається за свою досконалість. Автор хоче неподоланістю боротьби в душі людини заступити чинник старовинної долі. Чолова дієва особа Юріс Хмельницький в останню ніч свого життя.

Друга нова драма Косача — „Медея“ — наскрізь експериментальна в дусі драм Ануї і Сартра, можна назвати її екзистенціалістичною драмою. В ній проведено ідею трагічного гуманізму, в тому розумінні, що боротьба є все ж таки вирішальним чинником в становленні людини! Старовинний міт Медеї перенесено в наші дні з тим лише, що Медея не мститься. Дієви особи: мистець і політик, жінки — варіянти основної теми „Медеї“. Її сюжет написаний в стилі „сюрреалізму“ з перехрещенням кількох плянів.

Роман Ю. Косача „Еней та життя інших“ друкується в альманасі „МУР“ (вид-во „Прометей“). Сюжет роману взято з сучасного життя. Основна ідея — намагання створити синтетичний образ молодого покоління, його переживань і думок. Роман побудовано в двох плянах: сучасний плян займає п'ять годин дії,

З українського спорту

Волейбольні змагання для жінок відбудуться в травні в Байройті. На місці червень-липень передбачається 4-6 днів табори-курси для плавунів, легкоатлетів та футболістів.

Красні змагання у волейболі — „трійки“ відбудуться в першій половині червня ц. р. для жінок в Авгсбурзі (господар „Чорногора“), для чоловіків в Новому Ульмі (господар „Беркут“).

Змагання у важкій атлетиці за індивідуальне першінство американської зони у всіх вагах відбудуться в Новому Ульмі (господар „Беркут“).

В цьому році РФК відбудуватиме змагання за першінство (турніровим способом) в ручному м'ячі.

Заборона зв'язків з ФК «Україна»

З огляду на те, що ФК „Україна“ в Карльсруе (давніше в Реннінген), миморішення спільноти конференції в Центральному Представництві Української Еміграції в Авгсбурзі 21 жовтня 1949 р.

другий плян, що дається рівночасно, взято з недавнього минулого — німецька окупація на Україні. Обидва пляни пов'язані героями.

Крім того, письменник працює вже довший час над романом з французької революції. Герой роману українець Яким Веланський (не історична особа, а абірна постать) представник української автономістичної демократично-державницької думки кінця ХУІІІ ст.

ОГОЛОШЕННЯ

За зміст оголошень Редакція не відповідає

У. Т. Г. І.

СЕКТОР ПОЗАОЧНОГО НАВЧАННЯ

Українського Технічно-Господарського Інституту в Регенсбурзі

1. Продовжує вписи студійників на:

Курси Журналістики і цикл (предмети: Політична економія, Загальна Наука права, Основи журналізму ч. I та II, Історія української преси, Англійська мова) — студ. такса 440 н. марок.

Цикл Ботаніки (предмети: Морфологія, Анатомія, Систематика, Фізіологія рослин) — студ. такса 200 н. мар.

2. Відчиняє вписи студійників на:

Позаочний Економічний Факультет — I семестр (предмети: Політична Економія, Загальна Наука Права, Теорія Кооперації, Історія України, Господарство Місцевого Самоврядування, Комерційна Аритметика, Соціальна Гігієна, Загальна Торгов. Кореспонденція, Англійська Мова, Історія Української преси) — студ. такса 520 н. марок.

Позаочний Університет Державних Наук — I семестр (предмети: Політична Економія, Загальна Наука Права, Основи Журналізму ч. I та II, Історія України, Українська Мова, Націологія, Англійська Мова, Історія Української преси) — студ. такса 575 н. мар.

Позаочні Курси Українознавства — I цикл (предмети: Історія України, Історія Української Літератури ч. I — Народна Словесна Творчість, Націологія, Українська Мова, Історія Української Преси) — студ. такса 235 н. мар.

На вищезгадані школи курси приймаються в студенти — особи з матуровою, в курсанти — належно підготовлені до студій.

По однокій предмети вищезгаданих шкіл і циклів та на такі поодинокі курси: Торговельне Право, Дендрологія (Шипількові породи), Американське Промислове Пасічництво, Загальне Городництво, Практичне Міловарство; на предмети всі приймаються лише курсантами.

При вписі на будь-який курс чи предмет ще висового 20 н. мар.; при вписі на декілька курсів висове платиться лише один раз.

Інформації, проспекти та бланки для впису жадайте від найближчої Делегатури УТГІ, або безпосередньо від Сектору Позаочного Навчання УТГІ:

Ukrainisches Technisch-Wirtschaftliches Institut
Regensburg, Cangofer-Siedlung, Paul Heysestr. 2.

Нововідкрита перша концесіонана

Українська Книгарня

München, Dachauer Straße 9/1

мас стало на складі

КНИЖКИ всі, що досі з'явилися і є в продажі
ЖУРНАЛИ всі, що тепер видаються,
ЧАСОПИСИ і циклостилеві видання
ШКОЛЬНЕ І КАНЦЕЛЯРСЬКЕ ПРИЛАДДЯ

і ухвали загальних зборів своїх членів в Реннінгені 21 листопада 1946 р. — досі не виконали поставлені до неї вимоги і не змінили назви, — забороняється всім об'єднаням УСТ мати з ФБ „Україна“ якнебудь авізації.
(Обійтні РФК ч. 24 з 7 квітня 1947)

Чорногора» Авгсбург — «Лев» Міттенвальд 2:0 (2:0)

21 квітня в Авгсбурзі відбулися футбольні змагання за першінство по футболу РФК між УСТ „Чорногора“ і УСРТ „Лев“ Міттенвальд. Після дуже цікавої і напруженої гри змагання закінчилися заслуженою перемогою „Чорногори“.

Треба зазначити, що на цих змаганнях „Чорногора“ осiąгла свою найкращу форму. Стрільчими голів були Савка Б. і Васильчук О. Гладачів понад 1000.

УССК, Мюнхен — »Беркут« Н. Ульм 4:0 (3:0)

21 квітня в Новому Ульмі відбулися змагання за першість РФК по футболу між Студентським Клубом Мюнхен — „Беркут“ Новий Ульм. Змагання закінчилися перемогою студентів над гостями 1:0.

КАЛЕНДАР ІГОР

весняної рунди областної класи копамого м'яча за першінство ОДРФК — Авгсбург, вільсіваний 30. 3. 1947. (Господарі на першому місці)

27. 4. 47.

Штуттгарт — Людвігсбург
Авгсбург II — Карльсруе
Діллінген — Беркут II.

4. 5. 47.

Людвігсбург — Діллінген
Карльсруе — Беркут II.
Авгсбург II — Штуттгарт

11. 5. 47.

Людвігсбург — Авгсбург II.
Новий Ульм II — Штуттгарт
Карльсруе — Діллінген

18. 5. 47.

Карльсруе — Людвігсбург
Діллінген — Штуттгарт
Авгсбург II — Новий Ульм II.

25. 5. 47.

Новий Ульм II — Людвігсбург
Діллінген — Авгсбург II.
Штуттгарт — Карльсруе

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ

Редакція „Нашого Життя“ просить п. Мороза Семена з Келлндорфа, що зголосувався у нас у відділі розшукувів, подати свою докладну адресу, яка перешлеється родичам, що віднайшлися.

ПОВІДОМЛЕНИЯ

З'їзд Українських Професійних Спілок, що був призначений на день 21. i 22. квітня, з технічними причинами перенесений на день 2.—3. травня ц. р.

В справах набуття Нового Заповіту в перекладі проф. I. Огієнка, оголошено в попередньому числі нашого часопису, просимо звертатися не до Адміністр. „Н. Ж.“ як це було подано, а на адресу: Missionar W. Borowskyj, (16) Marburg / Lahn, Dürerstr. 43

ФОНД УКУДОТЪ
(при листуванні подавати ч.)

770. Ярослава Пришляка з с. Кам'янка пов. Скалат і брата Івана Пришляка пошукають батьки Михайліо і Ксенія Пришляки. Адреса: M. Przylak. Giribone 750. Pineyto-Hrellaneda. Rep. Argentina.

771. Хто знав би місце перебування Степанкова Георгія (Юрія) ур. 1907 р. ласкаво повідомить по адресі: Надія Степанкова, Міттенвальд, Лютензее, Табір ч. 1064.

772. Пошукають родину Волозюків Евдокію, Надію, Романа та інших, а також Ткаченків Василісу, Сергія, Віру та інших. Походять з Дрогочинського пов. на Пинщині. Повідомлення про їх долю просимо надіслати на адресу „Н. Ж.“ 787. Olena Matlak, 108 Botward Str. Neward. N. J. USA. розшукую: брата Івана Валицького і його дітей з села Звір, пов. Нов. Самбір, брата Василя або його дітей з Волі Блажовської, пов. Нов. Самбір; сестру Маркович (з Валицьких) з села Звір, пов. Нов. Самбір з донькою Анною і зятем Теодором Касперським з Демаморич, пов. Тернопіль.

5 ПЯТЕ ВИДАННЯ КНИЖКИ
ЧУЖИНЦІ ПРО
УКРАЇНУ

Вибір з описів подорожжя по Україні та інших писань чужинців про Україну за десять століть

Ціна 8 марок

Замовлення надсилати:
Ukrain. Buchhandlung, München, Dachauer Str. 91

М. СИТНИК

ЗАЛІЗНИЧНИЙ СТОРОЖ

(повість)

Видання Івана Маніла

Набувати в Адміністрації „Н. Життя“

РОБІТНЯ РУЧНИХ РОБІТ

концесіонована німецькою владою
шукава в правних вишиваючниць до
праці в робітні і дома.

Заняті будуть затвердженні німецьким
урядом праці

Зголослення: Kunstgewerbliche Hand-
stickereiwerkstatt Augsburg, Spitalgasse 5
W. 6. Inh. Leo Tschubaty.